

TEMNÉ
DEVADESÁTKY

ZABIJU TĚ
PRO PÁR STOVEK

Vražedný životopis
Ivana Roubala

Ondřej Krotíl

xyz

Zabiju tě pro pár stovek

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.xyz.cz
www.albatrosmedia.cz

xyz

Ondřej Krottil
Zabiju tě pro pár stovek – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

ZABIJU TĚ
PRO PÁR STOVEK!

Vražedný životopis
Ivana Roubala

Ondřej Krotíl

V poslední době se na internetu, především na kanálu YouTube, kde uživatelé sdílejí svá videa, hodně vypráví o křimi případech. Za sebe mohu říct, že videa mají velmi střídavou kvalitu. Rád poslouchám výrazné autory, od kterých se něco dozvím. Vlastně některé z nich vyloženě miluji a před jejich prací smekám. Ačkoli je tedy jejich tvorba z 90% rešerší na internetu, je velmi zajímavé sledovat jejich přínos, kde kriticky hodnotí dostupné informace a snaží se k nim přistupovat objektivně, za což je skutečně oceňuji. Úspěch a vysoká sledovanost jim naprostým právem náleží. Sleduji vás a držím vám palce!

Nicméně v posledních několika týdnech jsem narazil i na kanály autorů, jejichž práce není v žádném případě invenční, což by mě ani tak nezajímalo a možná bych si je rád pustil - alespoň před spaním. Je však vhodné si z vražd dělat legraci? Nemyslet na oběti těchto nejzávažnějších trestných činů a jejich rodiny? Je vhodné doplňovat případy sériových vrahů komentáři o svých zážitcích? V určitém kontextu snad ano. Ale rozhodně by nemělo jít o vtip či veselou historku, pokud se bavíme o vraždě. Smích skutečně léčí, ale tady se zajídá. Společnost hrubne více, než si myslíme. Jsem možná stará škola a velký suchar, ale v tom problém asi není...

Milí čtenáři, do bádání o případu Roubal jsem investoval nejméně půldruhého roku života, abych vás nakrmil těmi

nejlepšími informacemi. Možná se mi odněkud z pekla za vše směje, ale co už... Věřím, že energie vložená do této knihy spolu s důvěrou NAKLADATELSTVÍ XYZ se promítne do čtenářského zážitku, ať už budete mít v průběhu četby jakékoli pocity.

Dříve než přistoupíme k meritu věci, je potřeba vyjasnit si několik detailů. Případ Roubal je velice složitá kauza. Na rozdíl od jiných knih o této bestii se zde dozvíte informace, ke kterým by se přiznal jen na mučidlech. Zatímco si odpykával svůj doživotní trest, mohl zpovzdálí sledovat, jak několik jeho kumpánů padá do želez, která jim nasadila policie. Bylo jich mnoho, ale ještě více jich spravedlnosti uniklo.

Proto jsem po dlouhém zvažování přistoupil k následujícím opatřením. Některým osobám, které jsou tady jmenovány, jsem musel upravit nebo změnit jména. Spravedlnost musí zvítězit, i když případ Roubal dávno spí - a vlastně spí věčným spánkem i samotný protagonista. Z tohoto důvodu jsem se rozhodl osoby, které nebyly oficiálně obviněny, nebo jejich jméno nebylo propíráno tiskem, anonymizovat.

V literatuře faktu je potřeba udržet určitou štábní kulturu a zkrátka nelze veřejně jmenovat ty, kteří jsou z pohledu zákona bezúhonní, ačkoli v drtivé většině případů jsem naprosto pevně přesvědčený, že svědomí rozhodně čisté nemají. V každém případě vás o šokující a závažná fakta neochudím.

Ondřej Krottil

Část I.

Roubalova cesta na samé dno lidskosti je vydlážděná utrpením jiných a já, stojící na začátku svého pátrání, si nejsem v tuto chvíli příliš jistý, jestli dokážu přesně a plně vystihnout cynismus, aroganci a slepou honbu za penězi, které jsou u Roubalovy osoby přímo pověstné. Možná to ani nejde.

Jak se brzy přesvědčíme, realita je ještě mnohem horší. Svého času se říkalo, že prsty Ivana Roubala jsou mnohem delší a pět vražd, za něž byl nakonec odsouzen, asi není konečné číslo. Oficiálně všechna obvinění popíral, nicméně několika lidem se svěřil, že své oběti nechal sežrat prasaty nebo je ukryl na starých, opuštěných hřbitovech.

Tato kniha přináší svým způsobem unikátní pohled očima tehdejších vyšetřovatelů. Věcný, syrový, nezaujatý a hlavně bez příkras. Jak se později dozvíme, nechybělo mnoho a Roubal by vyvázl zcela bez trestu. Z vazebního vězení by odešel jako čistý a bezúhonný člověk, který nikdy nevráždil.

Pokud si chcete odpovědět na otázku, zda by ve své vražedné sérii dále pokračoval, nebo chcete nahlédnout do tehdejšího podsvětí, pak je nezbytné číst dál...

PROFESOR ZLOČINU IVAN ROUBAL

Dříve, než se pustíme do odhalování Roubalových zločinů, je potřeba vysvětlit, v jakých podmínkách své činy páchal. Jeho akční rádius, který lze bezpečně doložit, se počítá od roku 1990 a končí jeho zatčením 30. března 1994. Od tohoto data neopustil svůj zamřížovaný hotel, tedy až na jednu výjimku, o které bude řeč později.

Sametová revoluce listopadu 1989 byla velkou příležitostí pro všechny. Kromě toho, že občané mohli svobodně vycestovat, aniž by museli na kolenou prosit příslušné úřady o devizový příslib, bylo možné číst svobodný tisk a vyjadřovat se bez rizika pozdějšího stíhání. Byla tu však ještě jedna zásadní a pro mnohé téměř neuvěřitelná možnost. Měnit dle libosti zaměstnání, a navíc moci vykonávat činnost, která byla od roku 1948 velké tabu. Mám tím na mysli svobodné podnikání. Pojem, který se běžný občan přes čtyřicet let bál vůbec vyslovit.

Jako první vycítili příležitost ti, kteří už 18. listopadu 1989 spálili Leninovy spisy spolu se svými stranickými knížkami. Asi nebude žádným velkým překvapením, když uvedu, že podnikání těch, kteří včas převlékli kabát, je mnohdy i dodnes zahaleno tajemstvím. A tak se v devadesátých letech etablovalo mnoho podobných, kteří doslova zastíňují většinu, jež myslela své kroky skutečně lidsky a upřímně.

Tehdy šlo všechno hladce. Možná až příliš hladce. Nebyl problém si v bankách vypůjčit několik milionů, čili cifru, jež byla do té doby téměř neslýchaná. Ve skutečnosti stačilo ukázat občanský průkaz a předložit jakýsi podnikatelský plán, který byl většinou obyčejnou slátaninou, které nikdo pořádně nerozuměl. Mnohdy ani ten, který si skočil do instituce vypůjčit, jelikož tuto listinu leckdy viděl až při jednání v bance, kterou přišel tak prostě a jednoduše „pumpnout“ o pár milionů. Dnes se to zdá být téměř neuvěřitelné...

Následky tohoto závadného, řekněme až zlodějského chování, se projeví až mnohem později, kdy již bylo všem jasné, že republika „skutečně nevzkvétá“. Proto je řada osob, jež úspěšně podnikají od divokých devadesátých let až do současnosti, brána jako osoby velice podezřelé. Na mnohé z nich se lze dívat jako na ty, kteří si v těchto velmi volných časech nakradli, co mohli, a je potřeba jedním dechem dodat, že v mnoha případech to tak skutečně je. Jak jsem se již ale zmínil, takové extrémní zastiňují poctivé lidi, kterých je, jak stále pevně věřím, naprostá většina...

Ivan Roubal a jemu podobní si chtěli z kapitalistického koláče také něco ukrojit. Je docela dobře možné, že Roubalův původní úmysl byl čistý – chtěl si prostě jen splnit svůj kapitalistický sen o volném trhu a tedy neomezeném přísunu peněz. Ačkoli mám o této teorii velké pochybnosti a v této knize jasně uvedu, co mě k tomuto názoru vede, musím zároveň dodat, že Roubal se pro podnikání nikdy nehodil. Neměl zkrátka správného podnikatelského ducha, a tak na něj nezbyly ani ty pomyslné drobky z vyjedeného koláče.

Abych byl přesný a úplný. Poctivá práce mu páchla na sto honů, ale hlad po penězích měl neskutečný. Nezbyvalo mu tedy nic jiného než si peníze opatřovat nelegálně. A pro naplnění finanční svobody, jež u Roubala tak jako tak nikdy nenastala, se neštítit použít těch nejodpornějších prostředků. S až perverzní chutí vraždil lidi. Doslova si tuto činnost užíval, aby potom drze a cynicky používal jejich osobní věci, které později zase prodal.

Roubal unikal hledáčku policie téměř čtyři roky, přestože bylo vždy zjištěno, že pohřešované osoby se krátce před svým zmizením pohybovaly v jeho společnosti, nebo – a to je také velmi důležité – byly spatřeny naposledy, když spolu s Roubalem kamsi odjížděly. Jejich osud byl definitivně zpečetěn a od té doby je nikdo nikdy neviděl. Našla se pouze torza jejich těl, a jak je všeobecně známo, někteří se nenašli vůbec. Vše navíc nasvědčuje tomu, že takto to již zůstane...

Vysvětlení, proč se Roubalovi v tomto směru tak dobře „dařilo“, aniž by byl chycen dřív než ve zmiňovaném březnu 1994, může být hned několik, ale žádné není dokonale uspokojivé. V každém případě se Roubalovi po jeho zadržení začalo říkat *Profesor českého zločinu*. Možná i z toho důvodu, že unikal tak dlouho policii, ale zcela jistě hlavně kvůli jeho inteligenci. Jeho inteligenční kvocient se totiž zastavil na 112, což z Roubala dělá jednoho z nejinteligentnějších sériových vrahů, kteří skončili za mřížemi českých věznic...

LEHKÉ TOPNÉ OLEJE A ORLICKÝ GANG

Pro úplnost si představíme další dvě kauzy divokých devadesátek, které i dnes rezonují v uších, avšak na jeden z těchto případů jako by se málem zapomělo. Na druhou kauzu si dnes vzpomenu především nadšení příznivci literatury faktu, kteří mají rádi příběhy sériových vrahů. Možná nebude překvapením, že jeden z těchto vzpomínaných případů bude mít zásadní vliv právě na vyprávění o Ivanu Roubalovi...

Nádraží plné milionů

Na kauzu lehkých topných olejů si sám od sebe vzpomene jen málokdo, ale vzdávám hold výjimkám. Na druhou stranu jsem přesvědčen, že ten, kdo si na podvody s tímto druhem olejů upamatuje, si záhy uvědomí, že jde o jeden z největších polistopadových skandálů, který se nikdy nevyšetřil, přestože – nebo právě protože – jeho nitky sahaly až do sfér vrcholné politiky.

Kauza lehkých topných olejů je vlastně tím druhem zločinu, ve kterém hraje hlavní úlohu eminentní politický zájem, aby se veřejnost nikdy nedozvěděla pravdu, takže manželky příslušných politiků od té doby nikdy netrpěly nouzí a je dosti pravděpodobné,

že podobně na tom byli i jejich manželé. Následkem této kauzy byla škoda sahající do výše sta miliard korun a podle všeho byla tato cesta k téměř neomezenému bohatství umetena dalším závratným číslem.

Zainteresovaní lidé, včetně investigativních novinářů, se shodují, že počet vražd či nevysvětlitelných zmizení, která se k případu pojí, se pohybuje kolem dvou desítek. Ani dvacet obětí této propletené mafiánské chobotnice nestálo za to, aby tuto kauzu nevídaných rozměrů vůbec někdo vyšetřil.

Ve skutečnosti došlo k opačnému efektu. Ti, co kauzu lehkých topných olejů od počátku vyšetřovali, museli na svých pozicích brzy skončit, a aby toho nebylo málo, nakonec ze strachu o svůj život museli utéci do zahraničí. Jak vidno, politický a podnikatelský záměr dosáhl takového rozsahu, že určitým lidem bylo nakonec naprosto jedno, jestli se ke dvaceti vraždám přidá ještě jedna oběť navíc...

O co vlastně šlo? V letech 1990 až 1997 se na nádražích shromažďovaly vagony s cisternami, ve kterých šplouchal podle celního prohlášení lehký topný olej. Ale nebylo tomu tak. Ve skutečnosti nešlo o olej, který se používal k topení, ale o běžnou motorovou naftu. Naprosto jednoduchá finta, jak ošidit stát, spočívala v tom, že na lehký topný olej byla uvalena menší daň než na motorovou naftu.

Ačkoli rozdíl v dani, jenž šel podvodníkovi přímo do kapsy, čítal „pouhých“ 12 korun za litr, je potřeba vědět, že na jednu cisternu dovezenou do tehdejšího Československa, či později České republiky, připadal už závratný půlmilionu korun. Onen vlastník, který zázračně proměnil topný olej na naftu, mohl tuto

komoditu dále prodávat, takže na tomto geniálně jednoduchém podvodu vydělal vlastně hned dvakrát.

Na celou věc se přišlo poměrně pozdě a vlastně úplnou náhodou až po třech letech, v roce 1993. Jeden z celníků, který později dostal pokyn celou věc řádně vyšetřit, obdržel informaci, že se na Brněnsku prodává velice levná nafta. Tato zpráva ho samozřejmě zaujala a ve svém usilovném pátrání se dostal poměrně daleko. Zjistil to, co už víme, tedy že se k nám z Maďarska a Ukrajiny dováží lehké topné oleje, které se později prodávají jako nafta. Poměrně záhy vyšlo najevo, že firmy, jež tuto činnost zaštiťují, jsou psány na tzv. bílé koně, ale určitou spojitost mají i s vrcholnou politikou. Odvážný celník, pan Čestmír Vintr, nakonec svůj životní případ nikdy nevyřešil. Musel odejít ze svého zaměstnání a nakonec i on sám se ze strachu o život skrýval v zahraničí.

Přitom k zabránění takovému podvodu stačilo poměrně málo. Ačkoli lehký topný olej a motorovou naftu nelze pouhým pohledem rozlišit, našla se určitá možnost, jak celníkům tuto činnost usnadnit. Stačilo tu či onu komoditu obarvit neškodným barvivem, tak by bylo na první pohled zjevné, se kterou tekutinou celník při vyměřování daně pracuje. Je velkou záhadou, proč návrhy tohoto jednoduchého řešení ministerstvo financí velice dlouho a vytrvale neslyšelo. Podvody trvaly až do roku 1997, kdy se (snad) podařilo těmto politicko-mafiánským praktikám zabránit.

S kauzou lehkých topných olejů se pojí jedna velká pikantnost, jež není obecně příliš známá. V dobách platnosti Varšavské smlouvy byl vybudován produktovod, jehož jedna z větví

propojovala Česko se Slovenskem, čili se zemí, odkud cisterny s lehkým topným olejem přijížděly. Zmiňovaný celník Čestmír Vintř získal tuto informaci důvěrnou cestou přímo z Armády České republiky. Tato přísně utajovaná informace nebyla v první polovině devadesátých let známá a asi by tomu tak bylo ještě hezkých pár let, kdyby oním produktovodem později netekly ony lehké topné oleje, které někdo dokázal zázračně přeměnit na motorovou naftu. Co je však zvláštní – na české straně nebyly žádné měřiče, které by množství průtoku měřily. U našich východních sousedů množství snad bylo možné zjistit, ale šlo o státem chráněný údaj, takže i z tohoto důvodu měli čeští vyšetřovatelé smůlu. Kolik toho tímto přísně tajným produktovodem přiteklo, je tedy dodnes velkou záhadou. Můžeme si být ale jisti tím, že přístup k tomuto poměrně bezpečnému zdroji přepravy měli jen ti nejpopovolanější z povolanych. A ať chceme, nebo ne, pohybuje se opět v nejvyšších patrech politiky...

Za mřížemi dodnes sedí nájemní vrazi, kteří vykonávali přání ve jménu snadného zisku z lehkých topných olejů. Jejich šéfům zůstaly peníze a částečně krev na rukou. Ale dodnes to nikoho, zdá se, příliš nezajímá...

Kauza orlických vražd

Přesuňme se tedy z vysokých politických kruhů na opačný pól, do nejspodnějších pater tehdejšího podsvětí. V devadesátých letech se Československá a později Česká policie potýkala

s jevem, který tu před revolucí téměř nebyl k vidění. Mám na mysli nájemné vraždy. Pro policisty často velká noční můra. Mezi vrahem a obětí obvykle není žádné přímé spojení, což spolu s leckdy neznámým motivem přináší při objasňování této velice závažné trestné činnosti mimořádnou komplikaci. Jak se v průběhu našeho vyprávění přesvědčíme, práci policie ztěžovaly i otevřené hranice, které dávaly svobodu pohybu.

Po roce 1989 došlo k velkému nárůstu pohřešovaných osob a vlastně nemuselo být nikomu divné, že budoucí pohřešovaný či pohřešovaná si ještě stihl vypít ranní kávu nebo čaj, odejít do zaměstnání a pak zmizet beze stopy. A někdy na celou věčnost. Ale kam se poděl? Chtěl zkusit štěstí jinde? Mimo hranice své země? Vždyť doma měl rodinu, potřebné doklady a nezbytné peníze! Po nějaké době ona náhle zmizelá persona začala někomu chybět. Nejčastěji příbuzným a pochopitelně vzápětí také policii, která později vyhlásila celostátní pátrání. Některým osobám zainteresovaným do takového podivného zmizení stačilo pouze krčit rameny, říkat „nevím, nepamatuji se“, nebo se vyjadřovat v tom smyslu, že dotyčný měl stejně v plánu odejít do zahraničí, takže tam asi opravdu odešel. Vždy podezřívaví policisté pak mohli jen smutně odložit případ a dále vést ztracenou osobu v evidenci pohřešovaných.

Zvláštní okolnosti zmizení mohou pochopitelně ledasco napovídat a téměř vždy se pracuje také s variantou, která nevylučuje, že pohřešovaná osoba se stala obětí trestného činu. Jenže k tomu chybí jeden podstatný důkaz. Není tělo, takže není vražda. A pokud není vražda, nelze pátrat po pachateli, natož ho z něčeho obvinít. A tato taktika nájemným vrahům, kteří odklízeli nepohodlné

osoby, vycházela velice dlouho. Dlužno říct, že některým to vyšlo opravdu dokonale.

Trestný čin vraždy je po dvaceti letech promlčený, takže i když bude osoba, která se podílela na trestné činnosti, po této době vypátrána, stane se z právního hlediska osobou současným právem nepostižitelnou – nebo chcete-li nedotknutelnou. Případ vraždy je nakonec sice vyřešen, avšak viník nemůže být za tento čin nijak potrestán!

Z této jednoduché logiky „krčení ramen“ vycházelo a vlastně i dnes vychází mnoho pachatelů velmi lacino. K beztrestnosti stačí jen dvě věci: Zapírat a odklidit tělo na dvacet let. Bestiálně jednoduché! Po dvaceti letech budou mít takové osoby vlastně čisté svědomí. Vždyť vlastně nic neudělaly – alespoň podle právního výkladu...

Taktika „není tělo, není vražda“ celkem úspěšně vycházela i tzv. orlickým vrahům. Snadné a bohužel účinné.

Přestože nepochybuji, že čtenář této knihy je obeznámen s touto mediálně známou kauzou, dovolím si její krátké připomenutí. Gang orlických vrahů řádil v letech 1991 až 1993 ze zcela prozaického, avšak zvráceného důvodu – kvůli vlastnímu obohacení. Vražd bylo celkem pět, avšak tři oběti skončily pod Žďákovským mostem, tedy na dně Orlické přehrady.

„Plánovačem“ celé zvrácené organizace byl Karel Kopáč, muž, který disponoval fyzickou silou a ovládal několik bojových umění. Tradovalo se, že dokáže odrazit útok i deseti mužů. Možná přehnaná fáma, nicméně jako podpůrný důkaz jeho velkých fyzických kvalit slouží skutečnost, že byl často využíván jako doprovod při ne zcela legálních obchodních schůzkách, kde se